

B. Ved fremsættelsen for folketinget i februar 1970 af forslag til lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring blev det — i bemærkningerne til lovforslagets §§ 12-19, hvortil der også henvises i arbejdsministerens fremsættelsesbemærkninger (jfr. F. F. sp. 3236) — oplyst, at forslaget til bestemmelser om de såkaldte mobilitetsfremmende ydelser blev fremsat stort set uændret i forhold til de hidtil gældende bestemmelser. Det blev endvidere oplyst, at administrationen af de hidtil gældende bestemmelser havde frembudt visse vanskeligheder, hvorfor bestemmelserne var gjort til genstand for behandling i det dengang eksisterende arbejdsnævn, hvis arbejde ikke var afsluttet på fremsættelsestidspunktet.

Spørgsmålet om disse bestemmelser blev berørt flere gange under lovforslagets behandling i folketinget. Således udtalte det udvalg, hvori lovforslaget blev behandlet, i sin betænkning (tillæg B, sp. 674) en forventning om lovforslag vedrørende ændring af bestemmelserne og en henstilling om fremsættelse snarest muligt, og arbejdsministeren bekræftede under 2. behandlingen i marts 1970 at ville vende tilbage til spørgsmålet med lovforslag i den næste folketingssamling (F. F. sp. 4385), idet ministeren tilføjede, at det, som først og fremmest er under overvejelse i den forbindelse, i og for sig ikke er de satser, der gælder for de mobilitetsfremmende formål, men i højere grad spørgsmålet om at få tilvejebragt mere klare retningslinjer for, i hvilke tilfælde der bør ydes mobilitetsfremmende støtte, og i hvilke tilfælde det måske ikke er rimeligt at yde en sådan støtte.

Efter at behandlingen i det tidligere arbejdsnævn er afsluttet, og efter at spørgsmålet yderligere har været behandlet i det efter den nugældende lov nedsatte landsarbejdsnævn, der har en bredere sammensætning end arbejdsnævnet, fremsættes hermed forslag til en ændret affattelse af bestemmelserne om de mobilitetsfremmende ydelser. Det bemærkes, at Arbejdsløshedskassernes Samvirkes og Dansk Arbejdsgiverforenings repræsentanter ikke har kunnet tiltræde forslaget til § 13, stk. 2, nr. 3, jfr. nærmere herom i bemærkningerne til § 13.

Ved lovforslaget gives der klarere retningslinjer for, i hvilke tilfælde der kan ydes mobilitetsfremmende ydelser. Betingelserne er på nogle punkter skærpet (se navnlig § 13, stk. 2, nr. 5 og § 16, stk. 3). Endvidere foreslås der indført enkelte nye ydelser (§ 14, stk. 2, nr. 1 og 3), og der foreslås pålagt arbejdsformidlingskontorerne en egentlig oplysningspligt (§ 12, stk. 3). Der er i øvrigt ikke tilsigtet

nogen egentlig ændring af satserne for ydelserne, jfr. dog bemærkningerne til § 16.

C. Uanset at høj og stabil beskæftigelse i landet som helhed søges fremmet ved den økonomiske politik og en aktiv arbejdsmarkedspolitik, vil der lokalt og regionalt eller for visse grupper af arbejdssøgende kunne være beskæftigelsesmæssige vanskeligheder, som ikke kan afhjælpes uden en særlig indsats. Denne kan enten — som revalidering, omskoling, uddannelse eller mobilitetsfremmende ydelser — mere direkte sigte på den arbejdssøgendes placering i arbejde, eller — som beskæftigelsesarbejde — mere i almindelighed sigte på bevaring eller genoptræning af hans arbejdsevne.

Under de senere års høje beskæftigelse er der ved udbygning af lovgivningen om uddannelse og omskoling etc. — også i forbindelse med lovgivningen om egnsudvikling — i stigende grad lagt vægt på foranstaltninger med mere direkte sigte på de arbejdssøgendes placering i arbejde, medens traditionelle beskæftigelsesforanstaltninger kun er iværksat i begrænset omfang og kun i områder, hvor ledigheden erfaringsmæssigt ligger væsentligt højere end i landet som helhed. Denne tendens må antages at ville fortsætte. Herefter vil foranstaltninger sigtende til bevaring eller genoptræning af arbejdsevnen fortsat have en subsidær karakter i forhold til de uddannelsesfremmende foranstaltninger.

Under hensyn til den styrkelse af arbejdsformidlingen, som har fundet sted i de sidste år, senest ved loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, og som led i den almindelige tendens til decentralisation af administrative funktioner, er det endvidere fundet rigtigst at foreslå den daglige administration af bestemmelserne om ekstraordinær beskæftigelse af arbejdsløse henlagt til arbejdsformidlingens organer som et supplement til formidlingens øvrige muligheder for at placere ledig arbejdskraft. Det er derfor fundet rigtigst at foreslå de herhenhørende bestemmelser, som nu findes i lov af 27. december 1958 om iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse, optaget som et særligt nyt afsnit i loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

Forslaget til et nyt afsnit III. a. tilsigter derfor først og fremmest at give arbejdsformidlingen mulighed for at hjælpe den kategori af ledige, som uden at falde ind under revalideringslovens område er vanskelige at skaffe arbejde, fordi de på grund af alder, svagelighed eller andre personlige grunde ikke kan hjælpes gennem de midler, der i øvrigt står til rådighed for arbejdsformidlingen i form af mobilitetsfremmende ydelser og/eller uddannelse i